

Tajomná truhlička

Zaznelo búchanie na ťažké dubové dvere kúzelníckeho cechu. Mladý učeň otvoril nízke mu, mladšiemu pánovi v plstennom klobúku. Oblečenie, ale najmä zvitok v ruke, nasvedčovali, že je to doručovateľ správ.

„Hľadám človeka menom Yaril. Som tu správne?“ opýtal sa cudzinec spôsobom, ktorý naznačoval, že sa pohybuje vo vyšších vrstvách spoločnosti.

„Momentík, hneď ho zavolám.“

Učeň sa rýchlym krokom vzdialil a behom chvíle sa objavil vo dverách Yaril.

„Ste Yaril?“ opýtal sa cudzinec, aj keď mu odpoveď bola jasná.

„A... áno, som,“ odpovedal váhavo Yaril. Bol prekvapený a hútal, z akého dôvodu hľadá niekto práve jeho.

Od lúpežného masakru, ktorý stál život Tara a troch lúpežníkov, ubehlo iba niekoľko dní. Odvtedy bol ešte stále veľmi opatrný, hlavne voči neznámym osobám. Cudzinec pred ním začal roztáčať zvitok, ktorý doteraz zvieral v ruke.

„Barón Horislav z Lúk vás pozýva na audienciu do svojho sídla. Žiada vás o čo najvčasnejší príchod, pokiaľ to bude možné. Prosím, overte si hodnovernosť správy.“

Otočil zvitok písmom k Yarilovi. Znelo to pre neho ako žart, ale keď mu do oka padla červená vosková pečať baróna, nad ktorou bol text pozvánky, zmenil názor.

„Oznámte barónovi, že som poctený a pozvanie prijímam.“ Jeho slová sprevádzala patrná gestikulácia dodávajúca dôstojnosť jeho strojenému prejavu.

„Bude vás očakávať.“

Yaril ešte chvíľu sledoval chlapíka vzdialujúceho sa ulicou a v myšlienkach si predstavoval, ako sa vydá na šľachtické sídlo. Celé mu to ale akosi nesesedelo. Čím si mohol vyslúžiť tú česť, že dostal takúto pozvanie? Čo ak je to pasca ako naposledy? Rozhodol sa, že pre istotu vyhľadá Rynn.

***

Oblasť Lúky bol pláňami a sem-tam riedkym lesom pokrytý kraj bohatý na úrodnú pôdu. Viedla tam kvalitná dláždená cesta, po ktorej denne chodilo nespočetne veľa vozov nesúcich obilie, cukrovú repu a množstvo ďalších plodín do Elšumy, kde sa spotrebúvali alebo odvážali loďami na juh. Krajinu tvorili dedinky ležiace asi dva dni cesty severne od hlavného mesta, pospájané jutrami obrábanej pôdy.

Keďže samotné sídlo baróna, ktorému sa odvádzali hojné dane z výnosu, ležalo skoro na konci oblasti, Yaril s Rynn tam dorazili až na tretí deň cesty. Zámok uprostred hradieb, ktorý stál na kopčeku obkolesený lesným porastom, sa autoritatívne týčil ponad koruny stromov, takže dvojica ho mohla obdivovať už z diaľky. Z estetického hľadiska nebol najkrajší, ale jeho hradby z neho robili relatívne mocnú pevnosť, do ktorej by sa v prípade vojny mohla ukryť veľká časť obyvateľov Lúk.

Na hradbách ostro sledovali okolie strelci s kušami a dole pri bráne kontrolovali prichádzajúcich návštevníkov ďalší dvaja vojaci v červeno-bielych uniformách Kalevy. Keď si u Yarila overili, že ide o pozvanie baróna, zaviedli ho aj s Rynn na nádvorie, kde si ich po krátkom čakaní vyzdvihol miestny kastelán. Hneď ako odovzdali strážnikom všetky svoje zbrane, zaviedol ich kastelán priamo do audienčnej miestnosti na vrchnom poschodí hniezdiacej v centre citadely.

Miestnosť bola bohato vyzdobená obrazmi urodzených dám a pánov, stropnými tapisériami, okrasnými brneniami, ktorým z heliem trčali nepraktické rôznofarebné perá. Podlaha bola pokrytá kobercom utkaným zložitými vzormi,

farebne však ladiacimi s celkovým rázom miestnosti. Na koberci stál mohutný dubový stôl s čalúnenými stoličkami. Okrem kastelána sa v miestnosti nachádzali aj šiesti strážnici. Podozrievavo si prichádzajúcich premeriavali, akoby len čakali na zámienku k taseniu meča. Horislav o nepriateľov očividne núdzu nemal. Obom pozvaným bolo jasné, že hoci z miestnosti viedlo dvojvo dvojkrídlych dverí, ak by si barón zaželal, živí sa odtiaľto nedostanú.

Rynn sa kochala pekným výhľadom na obrábané políčka a malé domčeky v diaľave cez klenbové okno, kým Yaril stále nervózne premýšľal, prečo s ním chce hovoriť tak vysoko postavený človek. Jeho tok myšlienok prerušilo otvorenie dverí. Do sály vstúpil stredne vysoký, bohato odetý muž s dlhými čiernymi vlasmi. Na vyššiu šľachtu bol relatívne mladý a jeho ostré modré oči pôsobili charizmatickým dojmom. Prsty mu ťažili prstene s drahokamami a okolo krku mu visela zlatá reťaz s okami hrubými ako prst. Keď zbadal návštevníkov, na tvári sa mu neobjavil ani náznak slabého úsmevu. Jeho výraz bol vážny a ponurý.

„Som Horislav z Lúk a som rád, že vás môžem privítať na svojom panstve. Prosím, posadte sa,“ rukou ukázal smerom k dlhému stolu, za vrch ktorého sa sám posadil.

„Vino!“ zakričal smerom k dverám, ktorými prišiel, a uprel pohľad na Yarila. „Tušíš, prečo som si ťa nechal zavolať?“ opýtal sa, pričom sa snažil pravdepodobne trochu pousmiať, ale jeho výraz zostal rovnako neprívetivý.